

Талановита молодь – гордість Любикович

І знову про село. Взагалі, Сарненщиною можна їздити нескінченно – кожне село має свою родзинку й відрізняється від інших. Десять пишаються історичними пам'ятками, комусь приємно, що побудували школу, а ще хтось просто щасливий від того, що живе в маленькому, віддаленому від райцентру населеному пункті. У Любиковичах надзвичайно мальовнича природа, тоді як дорога в глибинку встелена бруківкою. Щоразу, коли їдемо туди, замислююся: було б добре, якби цей відрізок автомобільного шляху заасфальтували. Безумовно, це сприяло б розвитку села. Та поки що маємо те, що маємо. Любиковичани живуть своїм життям. Нині – гаряча пора, тож без діла сидить хіба що лінивий. Селяни знають: зима запитає, що робили влітку. Якихось особливих вражень від відвідин не отримали. Все, як і раніше. Любиковичі, на жаль, не розбудовуються, як й інші села, що входять до складу Любиковицької сільської ради. Здається, побільшало опустілих будинків. «Старенькі помирають, а молодь розлітається по світу, – діляться наболілим місцеві жителі. – Поступають у ВУЗи, а після їх закінчення багато юнаків і дівчат залишаються у великих містах. Проте є нюанс, що відіграє дуже значиму роль у розвитку населених пунктів цієї сільської ради, – ті молоді люди, які повертаються, намагаються реалізувати свій потенціал на малій Батьківщині. Власне, про таких і йтиме мова далі.

Сьогодні громади

Завітали в Любиковицьку сільську раду, яку перше скликання очолює Оксана Саванчук. Досвід роботи в органах місцевого самоврядування жінка має чималий, адже до цього трудилася її секретарем. Розповіла, чим живе село, та познайомила нас із жителями глибинки, яких тут знають і поважають за хороші ініціативи та їх реалізацію на благо інших мешканців краю.

– Як молодому керівнику, мені дуже важлива громадська підтримка при вирішенні проблем, – ділиться Оксана Миколаївна. – А професійна – то й поготів. Проблем вистачає, та часто вони породжують й інші, такі, як непорозуміння з жителями. У селі назріли актуальні питання, зокрема процвітає тіньовий бізнес, продаж підакцизних товарів без дозвільних документів тощо. Одно слово, є над чим працювати. Часто звертаюся до колег, які очолюють територіальні громади, з запитаннями, як вони борються з порушниками закону. І селищенський сільський голова Микола Примич якось відповів мені: «Коли Магомет не іде до гори, то гора іде до Магомета». Тому намагаюся вирішувати проблеми через відверті діалоги, сподіваючись на порозуміння, підтримку. Щоправда, незавжди

отримую їх. Було б добре, якби люди, які хочуть розвиватися у рідному краї, освоїли золоте правило: «Не знаєш, як правильно вчинити, роби по закону».

Сільський голова розповіла, над чим працюють у селах нині. У клубі села Білятичі перекривають дах, у Любиковичах нещодавно завершили роботи з облаштування паркану на сільському кладовищі, привели в належний стан автобусну зупинку. Розповіла про співпрацю з районною владою, зокрема депутатом райради Миколою Клевакою, який постійно підтримує у втіленні корисних громаді ініціатив. Та найбільше, сільський голова пишається жителями населених пунктів, які активно долучаються до збереження природних скарбів краю, розвитку спорту в селі тощо.

Наше озеро – наші закони

У Любиковичах є озеро, яке селяни називають «наше» або ж «сільське». Площа водойми орієнтовно 10 га. У 2015 році місцеві жителі Юрій Тиж і Володимир Таборовець заснували товариство «Окунь», що об'єднало любителів порибалити не лише з Любикович, а й інших населених пунктів, у тому числі із райцентру. Та спершу чоловіки разом з однопумцями навели на озері порядок, а працювати було над чим, бо основною проблемою було браконьєрство. Відтак довелося озеро зарибнювати. І досі пригадують, як збирали по 200 грн з кожного члена товариства, аби придбати мальків. Рибачка спільнота, що нині нараховує понад 200 небайдужих рибалок, об'єднана ідеєю благоустрою водойми, попрацювала, як належить. Члени товариства організували нагляд за водоймою, щоб перешкодити несанкціонованому вилову риби.

Приємно вразила прибережна територія озера. Трохи більше, ніж за півроку, рибачка громада навела-таки лад на ній. Тут облаштували зони відпочинку, береги та стежки розчистили від чагарників. Відтепер за озером здійснюють цілодобовий нагляд за підтримки такзваної рибоохорони. А небайдужих людей, готових стати до роботи й узяти участь у спільних проектах, рибалки радо запрошують до свого колективу. Самотужки облаштували стадіон і спорткімнату

Ще донедавна біля села був зарослий травою пустир. Та завдяки ініціативі свідомих громадян на його місці постав футбольний стадіон «Перекалля-Рай». Працювала переважно молодь, а ініціював проект Ярослав Скибан. Доречно зауважити, що кожен юнак, який нині грає тут, намагався внести свій вклад в облаштування футбольного поля. Спочатку скошили траву, територію висипали тирсою, щоб м'яч не вилітав за межі поля – загородили парканом, встановили ворота, кільця для баскетболу. Роботи зробили немало. А футбол став одним із найулюбленіших занять місцевої молоді. Тепер тут у вільний час збираються на дружні турніри та тренування любительські команди з села, щоб поганяти

м'яча. Без сумніву, можна сказати, що такі ініціативи молоді – добрий приклад, вартий наслідування всіма громадами.

Про те, що молодь Любикович дбає про розвиток спорту, у селі красномовно свідчать і напрацювання Дмитра Свиридона. Уже декілька років парубок намагається зробити спорт популярним у Любиковичах. На ентузіазмі проводить безкоштовні тренування для молоді. Зумів організувати й чоловіків, які нині представляють Любиковицьку сільську раду не лише в спортивних змаганнях, що проводять у рідному селі, а й у інших населених пунктах Сарненщини. Крім того, юнак проводить заняття для підростаючого покоління в спортивній кімнаті, яку за його ініціативи облаштували. У Дмитра не було й немає ніякої фінансової підтримки, все спорядження, що є там, хлопці зносили самі. Із залом допомогла сільський голова. Так і займаються.

На тренування Дмитро готовий взяти будь-кого, незалежно від фізичної підготовки чи статі. Але переважна більшість тих, хто займається тут. З усіма проводить індивідуальні заняття. Якось боксер Мохаммед Алі сказав: «Чемпіон народжується в кожному з нас,

потрібні лише мета, бажання та мрія». Власне, так можна сказати і про напрацювання Дмитра Свиридона, для якого спорт – це не лише фізичне здоров'я, але й психологічне, духовне та спосіб життя в цілому. До речі, варто зауважити, що Дмитро Свиридон є кандидатом у майстри спорту з армрестлінгу.

Боляче спостерігати, як сьогодні молодь іде шляхом деградації та самознищення. І приємно, що є люди, які хочуть і вміють показати їм інший спосіб життя, витягнувши когось із дому від комп'ютера, а можливо, і з розважальних закладів. Такі люди, як Дмитро Свиридон і Ярослав Скибан, не можуть змінити світ, але хоча б змінити щось у своєму селі їм під силу.
Дітки – майбутнє села

Ще однією приємною подією в Любиковичах було знайомство з юним жителем Захаром Саванчуком, який у свої 6 років врятував сімейство маленьких одудів. Ці вінценосні птахи випали з гнізда, тож хлопчик виявив їх випадково. Де їх батьки – невідомо, хтосьна, можливо, ще й знайшлися б, але Захар боявся, щоб на них не натрапили бродячі собаки, тож узявся їх доглядати. Хлопчик забрав їх і тепер щодня по декілька разів годує комахами, яких сам і виловлює, також копає різноманітні черв'ячки. Ці потішні птахи зі стоячими чубчиками на голові та довгими дзьобами вже звикли до нього, сміливо відкривають дзьобики для поживи, що приносить і кладе в гніздо, яке для них Захар облаштував у паперовій коробці. Захарчик не єдиний, про кого в селі розповідають із захопленням. Володимир Покотило, скажімо, став найактивнішим учасником всеукраїнської акції зі збору кришок від пластикових пляшок для подальшої переробки та виготовлення протезів і їх частин для воїнів, постраждалих у зоні АТО. Нагадаю, що спеціально для цього у Любиковицькій ЗОШ І-ІІІ ст. встановили контейнери для збору кришок. Протягом деякого часу учні зносили їх туди. Відтак вдалося зібрати 9 мішків за півроку. Найбільше приніс саме Володимир. Хлопчик збирав їх усюди, а допомагав йому брат Юрій.

Доречно зауважити, що того дня дуже багато дітей залучили до занять, що проводили на сільському стадіоні учасники християнського табору «Дивокрай». Упродовж тижня педагоги-християни проводять для малечі різноманітні розважальні заходи, уроки християнської етики, основою яких є пізнання Біблії та прославлення Господа.

Лотоцька О.